

ното на голѣмитѣ океани тѣ натрупватъ дебели пластове бѣли дребнозърнести варовити утайки, които ние наричаме тебеширъ или креда. Предъ насъ изпжква най-грандиозната картина на строителитѣ на живота, защото нѣма по-мощни дейци въ природата отъ тѣзи микроскопични животни. Грамаднитѣ здания на бѣлокаменна Москва, безкрайнитѣ кжщи, които се издигатъ въ Парижъ, Лондонъ или Виена, остритѣ върхове на Алпитѣ, височинитѣ на Кримскитѣ планини или най-високитѣ още непобедени върхове на планината Еверестъ, — всичко това въ своята основа е построено отъ микроскопични животни съ тънка прозирна рисунка, съ навита нѣжна черупка и безкрайно тънки иглици.

Ето какъ ни се рисува първата страница отъ историята на варовика; бавно падатъ по дъното на моретата и океанитѣ скелети, черупки и щитове отъ морски животни, и на дъното се образува тиня отъ тѣзи безформени частички, смѣсена съ остатъцитѣ отъ живота и гниещитѣ продукти на измрѣлитѣ организми. И тука, въ дълбочинитѣ, отъ тази полутечна маса постепенно се образува това, което наричаме скала; и пластъ следъ пластъ растатъ тука на дъното утаенитѣ варовици, мергели и други варовити скали.

Втората страница отъ историята на варовика е завършена: появили сж се варовититѣ скали. Започва третата: морското дъно бавно се подига къмъ повърхнината, водата се махва, и на мѣстото на моретата и океанитѣ израстватъ могъщи планински вериги, подводнитѣ пластове на варовицитѣ образуватъ върховетѣ на планинитѣ; пречупватъ се, огъватъ се и се издигатъ едни